

Uncertainty of Life

by Patcharin Pueksiripiboon

โลกอนิจจัง

โลก อนิจจัง อนัตตา

Rama IX Art Museum Foundation

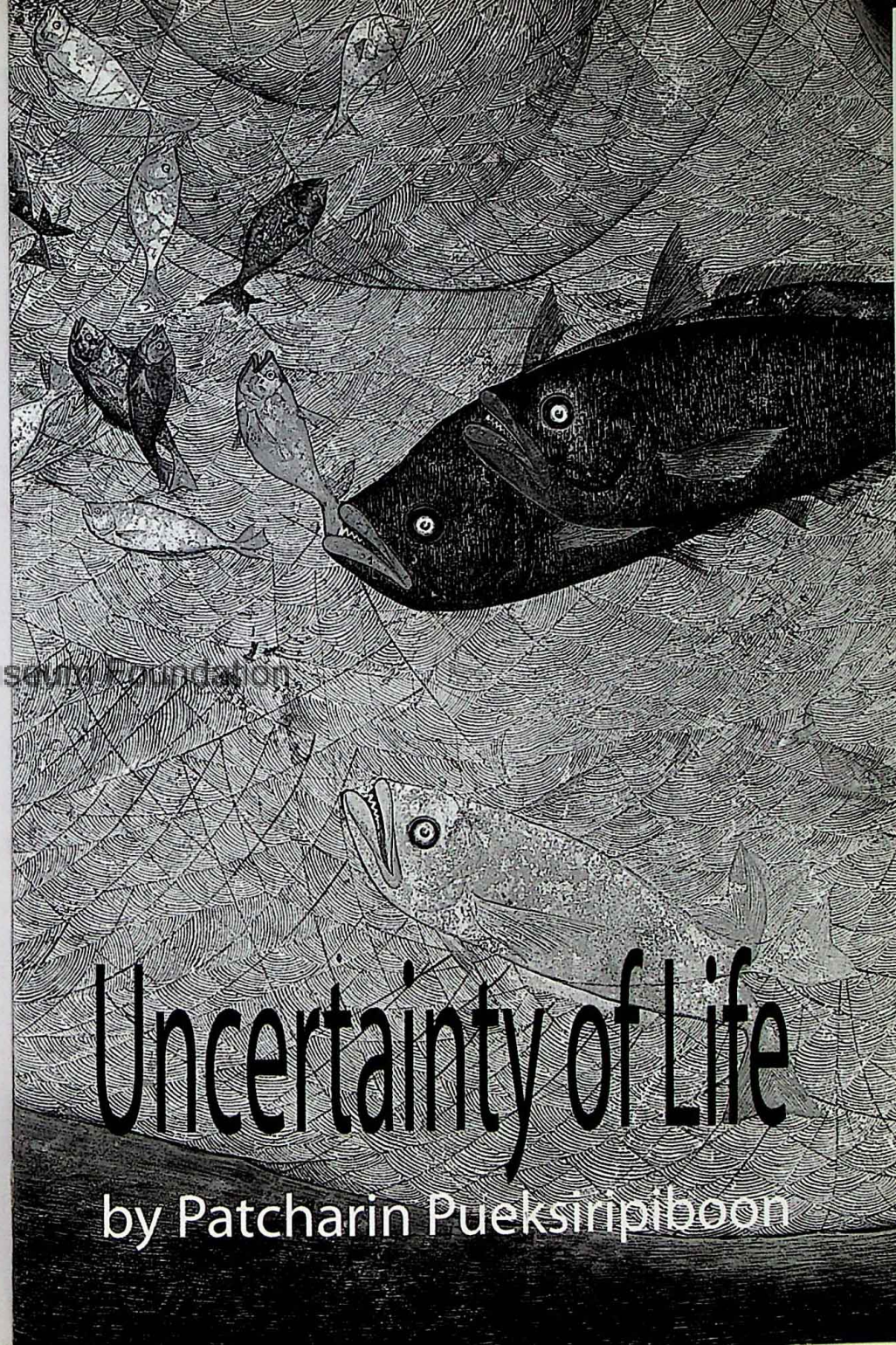
B-CAT-2-0389

SOL-0541-01-2005

Rama IX Art Museum Foundation

Uncertainty of Life

by Patcharin Pueksiripiboon

โลกอนิจจัง

นิทรรศการศิลปะ

โดย พัชรินทร์ เผือกศิริพิบูลย์

ประธานในพิธีเปิด

คุณบุญชัย เบญจรงคกุล

ประธานเจ้าหน้าที่บริหารและกรรมการผู้จัดการใหญ่

บริษัท ยูนิเท็ด คอมมูนิเคชั่น อินดัสทรี จำกัด (มหาชน)

7-29 มกราคม 2548

ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์

“UNCERTAINTY OF LIFE”

An Art Exhibition

by Patcharin Pueksiripiboon

To be presided over by

Mr. Boonchai Benjarongkakul

CEO and President

United Communication Industry Public Co., Ltd.

7-29 January 2005

The National Gallery

Rama IX Art Museum Foundation

© 2005 Copyright : Patcharin Pueksiripiboon

© 2548 สงวนลิขสิทธิ์ : พัชรินทร์ เผือกศิริพิบูลย์

ออกแบบปก : อาจารย์พัชรินทร์ เผือกศิริพิบูลย์

ออกแบบรูปเล่ม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรพงษ์ สมสุข

คอมพิวเตอร์กราฟฟิก : อาจารย์บันทึนสิน ปัดโชติชัย

ถ่ายภาพ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรพงษ์ สมสุข

แปล : คุณพรรณงาม จันทรวัด

: คุณศรีณีย์ จันทรวัด

พิมพ์อักษร : อาจารย์บันทึนสิน ปัดโชติชัย

พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

สารจากประธาน

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา หลายปีที่ข้าพเจ้าได้รับเกียรติและมีโอกาสเป็นประธาน เปิดนิทรรศการศิลปะหลายต่อหลายครั้ง ซึ่งถือเป็นความภาคภูมิใจทุกครั้ง ที่ได้มีโอกาสทำเช่นนั้น และนี่ก็เป็นอีกครั้งหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาเป็นประธานเปิดนิทรรศการศิลปะ ในหัวข้อที่ว่า “โลกอนิจจัง” ของอาจารย์พัชรินทร์ เผือกศิริพิบูลย์ ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยช่างศิลปสุพรรณบุรี กรมศิลปากร อาจารย์พัชรินทร์ ยังเป็นศิลปินหนึ่งที่ได้รับรางวัลจากการประกวดศิลปกรรมในระดับชาติหลายรางวัล จนได้รับการยอมรับ ยกย่อง ประจักษ์ต่อสายตาบุคคลทั่วไปจากคุณภาพผลงานที่น่าเสนอ ตลอดระยะเวลาของการสร้างสรรค์ผลงาน

ดังนั้นในครั้งนี้ ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสมาเป็นประธานเปิดนิทรรศการ ของอาจารย์พัชรินทร์ ซึ่งในโอกาสนี้ ข้าพเจ้าจึงขอแสดงความชื่นชมยินดีด้วยความจริงใจ ขออวยพรให้นิทรรศการของท่านในครั้งนี้ ประสบความสำเร็จสมดังเจตนารมณ์ทุกประการ สุดท้ายข้าพเจ้าขอเป็นกำลังใจ ใ้ท่านสร้างสรรค์ผลงานอันทรงคุณค่า ต่อวงการศิลปะต่อไป

บุญชัย เบญจรงคกุล

จิตรกรรม : ภาษาแห่งอารมณ์ความรู้สึก

ถ้าเรามองย้อนอดีตสำรวจกลับไปในโลกของศิลปะที่จะพบว่า “จิตรกรรม” ซึ่งเป็นภาพวาด 2 มิติ เป็นศิลปะที่เก่าแก่ที่สุดมีมาคู่กับมนุษย์เป็นพัน ๆ ปี ตั้งแต่ยุคแรกสุดของการกำเนิดมนุษย์ และยังคงอยู่เป็น ศิลปะแห่งการสร้างสรรค์ที่มนุษย์ใช้ชื่อ “สาร” จากใจผู้สร้างถึงใจผู้ดูได้อย่างทรงพลังที่สุด ทั้งยังเป็นศิลปะ ประเภทหนึ่งที่มนุษย์ยกย่องถึงระดับที่เป็นเครื่องวัดถึงความจริงทางจิตใจและสติปัญญาของมนุษย์ ที่เราเรียกว่าความจริงทาง “อารยธรรม” มาทุกยุคทุกสมัย อย่างไรก็ตามตลอดระยะเวลาการเดินทางอันยาวนาน ของจิตรกรรมนั้น ก็ได้ผ่านทั้งความเจริญรุ่งเรือง ความนิยมชมชื่น และความเสื่อม ถึงขนาดที่มีผู้ออกมา ประกาศถึง “ความตายของจิตรกรรม” อยู่หลายครั้ง หรือมีศิลปินที่ประกาศและกระทำการต่อต้านจิตรกรรม หลายคน เช่น Duchamp ประกาศว่า “ผมต้องการหลีกเลี่ยงจากลักษณะทางกายภาพของจิตรกรรม ผมสนใจ ในความคิดไม่ใช่เพียงผลผลิตของธรรมชาติ” หรือ Donald Judd สร้างสรรค์ผลงานที่หลุดพ้นจากกรอบประเพณี ดังเดิม โดยสร้างผลงานที่ “ไม่เป็นทั้งจิตรกรรมและประติมากรรม” หรือ John Baldessari กระทำการต่อต้าน จิตรกรรมอย่างรุนแรง โดยการเผาทำลายจิตรกรรมทั้งหมดที่เขาสะสมไว้อีก 13 ปี ทั้งภาพเหมือน ภาพ ทั่วทั้งปฐพี จิตรกรรม Pop จิตรกรรมนามธรรม และกล่าวแสดงเจตนาในการทำงานศิลปะที่ชัดเจนว่า “สัญญาะ แห่งศิลปะที่ผมต้องการเพียงประการเดียวคือคำใบ้”

ความแปรเปลี่ยนอันเป็นสังขธรรมที่เกิดขึ้นกับจิตรกรรมมาตลอดทุกยุคทุกสมัยมีเหตุปัจจัยหลาย ประการทั้งจากภายในวงการศิลปะเอง และหรือจากปัจจัยภายนอก จุดเปลี่ยนประการสำคัญคือในศตวรรษที่ 19 มีการคิดประดิษฐ์ “กล้องถ่ายภาพ” ได้สำเร็จ ศิลปินตะวันตกจึงสร้างผลงานในแนว “สังขนิยม” ที่มี รูปลักษณะจำลองมาจากธรรมชาติให้เหมือนที่สุดมาตั้งแต่ดั้งเดิม ก็เกิดสำนึกโดยอัตโนมัติเกี่ยวกับความหมายและ หน้าที่ของจิตรกรรมในการบันทึกถ่ายทอดความเป็นจริงแห่งโลก และชีวิตนั้น ไม่จำเป็นอีกต่อไป เพราะได้ถูก แทนที่ด้วย “เครื่องจักร” ที่ทำได้อย่างเที่ยงตรงแม่นยำ สะดวก และรวดเร็วกว่านั้นคือ กล้องถ่ายภาพไปแล้ว ส่งผลให้จิตรกรรมค่อย ๆ เปลี่ยนโฉมไปโดยลดการจำลองแบบจากธรรมชาติ มุ่งไปสู่การแสดงออกของความคิด และอารมณ์ความรู้สึกภายใน หรืออาจจะกล่าวให้ชัดเจนได้ว่าศิลปินเริ่มลดการแสดงออกด้วย “รูป” ที่มองเห็น ด้วยตาและเพิ่มการแสดงออกด้วย “นาม” ที่เป็นการเห็นด้วยใจและปัญญา หรืออาจจะกล่าวได้อีกนัยที่หนึ่ง ได้ว่าศิลปินได้เปลี่ยนทั้งความเชื่อ หลักการ และคุณค่าของจิตรกรรมไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิงจากการจำลอง บอกเล่า พรรณนา เรื่องราวแห่งความงามและความจริงแห่งชีวิตในแบบ “ภาวิสัย” ไปสู่การแสดงออกซึ่ง ประสบการณ์ความรู้สึกทางใจในแบบ “อภิวสัย” อันที่จริงมีเหตุปัจจัยสำคัญ ๆ อื่น ๆ อีกหลายประการที่ เกิดขึ้นในช่วงเวลาใกล้เคียงกันที่ส่งเสริมให้การเปลี่ยนแปลงนี้มุ่งไปในทิศทางเดียวกันได้อย่างชัดเจนขึ้นและรวดเร็วขึ้น เช่น การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ในเรื่องสีแห่งแสง (Spectrum) ว่าแสงแดดสีขาวที่เรามองเห็นนั้นประกอบ แดบคลื่นสี 7 สี การได้รับอิทธิพลจากศิลปะภาพพิมพ์ญี่ปุ่นและศิลปะอนาเรยะของชาวอาฟริกัน เป็นต้น

ความเปลี่ยนแปลงของจิตรกรรมที่เห็นได้เด่นชัดประการแรกคือ ความสำคัญ ในพลังแห่งภาษาของ จิตรกรรมเอง ว่าสามารถสื่อ “สาร” แห่งความงาม ความจริงและความต่ออกมาได้โดยลดการอ้างอิง เรื่องราว แห่งวัตถุลง ศิลปินในยุค Impressionism ได้เริ่มใช้ “สีแปร่ง” เป็นภาษาสำคัญในการแสดงออก จิตรกรรม ชุด “Water Lilies” ขนาดใหญ่ที่ Claude Monet วาดขึ้นในช่วงปลายชีวิต เป็นตัวอย่างที่เห็นได้เด่นชัดว่า ภาษาแห่งจิตรกรรมเอง ทั้งเส้น สี แสงเงา และสีแปร่ง เป็นทั้ง “สื่อ” ทั้ง “ภาษา” และ “สาร” ที่สำคัญ กว่าตัวเรื่องราวของดอกบัว ใบบัว และน้ำ ถ้าผู้ดูยืนอยู่ในระยะใกล้กับภาพสิ่งที่มองเห็นก็คือ เส้น สี และสีแปร่ง ที่เราอารมณ์ความรู้สึกได้เช่นเดียวกับภาษานามธรรมแห่งดนตรี ก็ต่อเมื่อเราถอยห่างออกมาในระยะไกลเขาจึงจะ

มองเห็นเรื่องราวของภาพได้ แต่เรื่องราวที่ปรากฏ นี้ก็หาใช่เนื้อหา สารที่สำคัญแต่อย่างใด คือเห็นได้ ประจักษ์ชัดในยุคต่อ ๆ มา เมื่อศิลปินได้ตัดเรื่องราวแห่งวัตถุออกไปและเกิดเป็นจิตรกรรม “นามธรรม” อย่าง สมบูรณ์

เมื่อเรากลับมาพิจารณาจิตรกรรมร่วมสมัยในยุคปัจจุบันที่จะพบว่าการเดินทางของจิตรกรรมได้ผ่าน การสำรวจ ตรวจสอบค้นพบ สร้างสรรค์สิ่งแปลกใหม่ทั้งในกรอบของชนวนจิตรกรรมดั้งเดิมหรือ “ผสม” ข้าม ประเภท ข้ามสาขา จนดูเหมือนกับการริเริ่มค้นหาความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ไม่อาจจะเกิดขึ้นได้อีกต่อไปแล้ว ในยุค Modernism มาจนถึงยุค Postmodernism จิตรกรรมได้ขยายตัวตัวเองออกไปกว้างไกลจนไม่อาจจะนิยามว่า จิตรกรรมคืออะไร ได้ชัดเจนอีกต่อไป ศิลปินที่ทำงานจิตรกรรมจึงต้องนิยามจิตรกรรมด้วยตนเองตามความเชื่อ ว่าจิตรกรรมคืออะไร มีหลักการและคุณค่าอย่างไร แตกต่างกันไปตามลักษณะปัจเจกแห่งความชอบความถนัด สนิม และบุคลิกนิสัยส่วนตัว ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการค้นคว้าเข้าสู่ “ตัวตน” ของศิลปินที่มีใช่เป็น เพียงการค้นหาแบบอย่าง (Style) “ต้นแบบ” ที่เป็นรูปลักษณะภายนอกที่ไม่เหมือนใครเท่านั้นแต่ลึกไปถึง จิตวิญญาณภายในการสร้างสรรค์ของศิลปิน จึงเป็นกระบวนการที่เป็นเหตุเป็นผลและเป็น “ระบบ” อย่างยิ่ง เพียงแต่เป็นระบบเฉพาะตนที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของศิลปินเอง

พัชรินทร์ เมื่อนิธิพิบูลย์ เป็นศิลปินที่มีระบบการทำงานเฉพาะของตนเอง แสดงให้เห็นถึง “ตัวตน” ความเป็นพัชรินทร์ได้ชัดเจน เรื่องราวเนื้อหา แบบอย่าง และเทคนิควิธีการในจิตรกรรมของเธอประสานสัมพันธ์ เป็นเอกภาพส่งผลให้ผลงานมีลักษณะ “ต้นแบบ” และมี “อัตลักษณ์” เฉพาะตัวที่เด่นชัดทำให้พัชรินทร์เป็น ที่ยอมรับ และยกย่องประจักษ์ชัดจากเกียรติประวัติการได้รับรางวัลระดับชาติหลายต่อหลายครั้ง ทั้งยังได้ถูก บรรจุแต่งตั้งเป็นอาจารย์สอนศิลปะในวิทยาลัยช่างศิลป์ สถาบันพัฒนาศิลปิน กรมศิลปากรด้วย กล่าวได้ว่า พัทชรินทร์เป็นศิลปินที่สร้างสรรค์จิตรกรรมมาอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอทำให้เราสามารถมองเห็นแนวทางการ พัฒนาผลงานได้เด่นชัด จากยุคแรกเริ่มของการก้าวเข้ามาในเวทีของศิลปะเมื่อพิจารณาจากตัวงานจิตรกรรมของ พัทชรินทร์เอง เราจะเห็นถึงความเชื่อที่ว่า สำหรับเธอแล้วจิตรกรรมคือ ภาษาเฉพาะสำหรับการแสดงออกถึง เรื่องราว ความคิด จินตนาการ แสดงความรู้สึกลับใจ จิตรกรรมมิใช่ภาษาแห่งการบอกเล่า พรรณา เรื่องราว แต่เป็นภาษาแห่ง “ความงาม” และ “อารมณ์ความรู้สึก” จิตรกรรมของพัชรินทร์ตั้งแต่ยุคแรกเริ่ม จนถึงยุคปัจจุบันจึงมีลักษณะ “ทั้งนามธรรม” ที่ประสานเรื่องราวของธรรมชาติกับเส้น สี น้ำหนัก พื้นผิว และ สีแปร่ง ได้อย่างสมดุลพอเหมาะพอดี ผลงานของเธอในบางชุดเน้นเสียงไปทางนามธรรมมาก บางชุดกลับ เน้นเสียงไปทางพรรณนาเรื่องราวการทำงานของพัชรินทร์จึงเป็นการค้นหาความสัมฤทธิ์ผลแห่งการแสดงออก ที่อยู่ระหว่างสองขั้วของ “รูป” และ “นาม” และเธอก็ได้ค้นพบจุดสมดุลที่เป็น “ระบบ” เฉพาะของเธอเองแล้ว

จิตรกรรมยุคแรกของพัชรินทร์ ช่วงปี 2535-2537 เป็นช่วงแห่งการ “ค้นหา” ที่เริ่มพบแนวทาง ทั้งเรื่องราว ความบันเทิงใจ รูปแบบ และเทคนิคที่มีลักษณะเฉพาะตัว ผลงานช่วงปี 2537-2538 เป็นช่วงแห่ง การ “ค้นพบ” อัตลักษณ์ที่มีทั้งเรื่องราว เนื้อหา แบบอย่าง และกระบวนการสร้างสรรค์เฉพาะตัวที่เด่นชัด ต่อมาผลงานในช่วงปี 2539-2540 เป็นช่วงแห่งการ “พัฒนา” ที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมั่น แนวความคิด และจุดมุ่งหมายในการสร้างสรรค์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวได้ว่าผลงานชุดนี้พบกับความสัมฤทธิ์ผลอย่างสมบูรณ์ และเมื่อมองสรุปโดยรวมทั้งหมด ก็จะเห็นได้ว่าผลสำเร็จนั้นเกิดมาจากการสั่งสมของการศึกษาทำงาน ค้นคว้า ทดลอง แก้ปัญหาและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอ และจริงจึงจากขี้นต่อขี้น จากชุดต่อชุดอย่างขยันหมั่นเพียร และมีระบบ

จิตรกรรมในช่วงปี 2539-2540 นี้ ยังคงเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างวิถีชีวิตชนบทกับธรรมชาติ อย่างสอดคล้องเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ต่อเนื่องมาจากชุดก่อน แต่เรื่องราวนี้มิได้ได้บอกเล่าพรรณนาออกมา

ให้เห็นได้โดยตรงและชัดเจน เรื่องราวเป็นเพียงสิ่งที่ให้ความบันเทิงใจ เป็นจุดเริ่มต้นของการแสดงออกมีไฟ จุฬหามาย รูปทรงของวัตถุในธรรมชาติและวัตถุที่มนุษย์สร้างขึ้นเชื่อมโยง สอดคล้องกับกลมกลืน อย่างไม่อาจ แยกออกจากกันได้ รวมทั้งประสานสัมพันธ์ไปกับเส้น สี น้ำหนัก พื้นผิว และผิวแปร่งอย่างเป็นเอกภาพในผลงาน สุดท้ายพิธีกรรมแสดงออกถึง “ความเป็นจริง” แห่งธรรมชาติที่มีไม่เพียงเพื่อความสวยงาม แต่เธอแสดงให้เห็นถึง วัฏจักรที่หมุนเวียนแปรเปลี่ยนทั้งการเกิด เจริญงอกงาม ตับรมต่อสู่ ไปจนถึงความเสื่อมสลายอารมณ์ความรู้สึก ในผลงานที่สื่อมาถึงผู้ดูจึงมีทั้งความหนักแน่น เข้มแข็ง เคร่งเครียด จริงจัง ไปจนถึงความนุ่มนวล สวยงาม และความสลับ คลุมเครือ ในขณะเดียวกันพิธีกรรมก็ได้แสดงออกถึง ความเป็นจริงของจิตรกรรมเอง ไปพร้อมกับด้วย นั่นคือเราเห็นถึงภาษาของจิตรกรรมที่แสดงตัวเองทั้งรูปทรงพื้นที่ว่าง ขนาด ตำแหน่ง สัดส่วน จังหวะ และสี ประสานไปกับเส้น สี แสงเงา พื้นผิว และ “ผิวแปร่ง” ที่เป็นสื่อสำคัญแสดงบุคลิกภาพความเป็น พิธีกรรมได้เด่นชัด นอกจากนี้เรายังเห็นถึงความสนุกสนานเพลิดเพลินตั้งแต่ต้นไปกับการใช้สี ใช้เส้น ใช้พื้นที่ ในขณะทำงานอย่างมีสมาธิจดจ่อของเธอได้จากการดูจากผลงานอีกด้วย

สำหรับผลงานชุดสุดท้ายในช่วงปี 2543-2547 นั้นแปรเปลี่ยนแตกต่างไปจากชุดเดิม ทั้งนี้เหตุผลสำคัญ เกิดจากวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปหลังจาก พิธีกรรมจบปริญญาโท สาขาจิตรกรรม จากมหาวิทยาลัยศิลปากร การ ทำงานศิลปะของเธอที่ต้องหยุดชะงักไปช่วงหนึ่งด้วยโดยปริยาย เนื่องจากต้องทำงานหาเลี้ยงชีพ ระยะแรกเป็น อาจารย์พิเศษ ต่อมาได้รับการบรรจุเป็นอาจารย์ประจำวิทยาลัยช่างศิลป์สุพรรณบุรี เมื่อมีงานประจำและจัด ระเบียบภาระหน้าที่ได้ลงตัวแล้ว การสร้างสรรค์จึงเริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง การเริ่มต้นใหม่ในวิถีภาวะและ สิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป ความคิดในการทำงานที่ย่อมเปลี่ยนไปด้วย ในการทำงานชุดใหม่ พิธีกรรมสืบสาน เรื่องราว รูปแบบและเทคนิคต่างจากชุดเดิม แต่เรื่องราวที่สัมผัสจากธรรมชาติอย่างใกล้ชิด ของจังหวัดสุพรรณบุรี ถูกบอกเล่าออกมาโดยตรงและเป็นรูปธรรมมากกว่าเดิม พิธีกรรมเริ่มต้นทำงานชิ้นแรก ในขนาด ๑๑ นิ้ว ที่ดู เป็นเหมือนการ “อุ่นเครื่อง” ก่อนแล้วจึงค่อย ๆ ทำขนาดที่ใหญ่ขึ้น ๆ เมื่อ “เครื่องร้อน” แล้วพลังแห่งการ สร้างสรรค์ที่ถูกปลดปล่อยออกมา คุณค่าของผลงานขนาดใหญ่ ๆ ในชุดนี้จึงมีไม่น้อยกว่าชุดที่แล้วเพียงแต่ เรื่องราวและอารมณ์ในผลงานที่สื่อออกมาดูนุ่มนวล สุขสบายไม่เคร่งเครียดจริงจังอย่างเดิม

การทำงานศิลปะของศิลปินหญิงโดยเฉพาะที่อยู่ในระดับกลาง ๆ ทั้งวิสัยทัศน์และความสำเร็จทางชื่อเสียง เกียรติยศนับไม่เข้าเป็นเรื่องง่าย เนื่องจากผู้หญิงมีการกระทำที่เพิ่มมากขึ้นเมื่อมีครอบครัว แลภาระนั้นจะเพิ่มขึ้นเป็น ทวีคูณเมื่อมีบุตร ศิลปินหญิงส่วนใหญ่จำเป็นต้องเลิกลาหายไปจากวงการผู้หญิงที่ยังประสงค์ต่อดำรงฐานะความ เป็นศิลปินผู้สร้างสรรค์ศิลปะอย่างเข้มข้น จริงจังจึงมีอยู่น้อยมากทั้งในระดับสากลและในประเทศไทย พิธีกรรม เป็นศิลปินหญิงที่ได้พิสูจน์ตัวเอง โดยการทำงานสร้างสรรค์อย่างต่อเนื่อง มาได้ในระยะเวลายาวนานพอสมควร เธอได้ค้นพบตัวตนในงานจิตรกรรมและได้รับการยอมรับและยกย่องจากวงการศิลปะแล้วในระดับหนึ่ง ผลสำเร็จที่ผ่านมามีจะไม่ถึงขนาดโดดเด่น แต่ก็เป็นที่น่าภูมิใจและเป็นแรงผลักดันให้พิธีกรรมมีความมุ่งมั่น สร้างสรรค์ผลงานต่อไปได้ เพราะผลตอบแทนที่แท้จริงที่ศิลปินได้รับมิใช่อยู่ที่ชื่อเสียง เงินทอง แต่อยู่ที่ความ ปิติสุขที่ได้รับจากการทำงาน พิธีกรรมคงเข้าใจถึงคุณค่านี้แล้ว เธอคงจะไม่หยุดการสร้างสรรค์ และเราก็จะคง มีศิลปินหญิงคงอยู่ประดับวงการอีกคนหนึ่งที่ตลอดไป

รองศาสตราจารย์อิทธิพล ตั้งโฉลก

โลกอนิจจัง

ธรรมชาติเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์ เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ ชีวิต จึงสามารถศึกษาเรียนรู้จากธรรมชาติได้ไม่มีที่สิ้นสุด มนุษย์จัดเป็นสัตว์สังคมประเภทหนึ่ง ที่ดำรงชีวิตภายใต้กฎเกณฑ์ของธรรมชาติ และกฎเกณฑ์ของสังคม ตั้งแต่ในอดีตมนุษย์ เรียนรู้วิถีการต่าง ๆ มากมายจากธรรมชาติเพื่อนำมาปรับประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับวิถีการ ดำเนินชีวิต พฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาจากทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี และวัฒนธรรมในสังคมนั้น ๆ มนุษย์จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงการรับอิทธิพล หรือการเอาแบบอย่าง มาจากกฎเกณฑ์การถ่ายทอดทางสังคมได้เลย

ข้าพเจ้าที่เช่นกันที่เติบโตมาจากพื้นฐานครอบครัวของคนต่างจังหวัด ด้วย เหตุผลทางการศึกษาที่ต้องเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพฯ ได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาศิลปะ ทำให้ข้าพเจ้าตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลง และเกิดข้อเปรียบเทียบ ในความสัมพันธ์ ของวัฒนธรรมในชนบทกับวิถีการดำรงชีวิตของสังคมไทย ที่มีความเรียบง่ายสันโดษ สงบร่มเย็น เลื้อยเพื่อเผื่อแผ่ โอบอ้อมอารี มีการพึ่งพาอาศัย และการประสานสัมพันธ์ กับธรรมชาติ ซึ่งเต็มไปด้วยจิตวิญญาณของการใช้ชีวิต และเต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อ แบบปรัชญาตะวันออก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิถีการดำรงชีวิต ที่ข้าพเจ้าได้เคยสัมผัส สัมผัสรับรู้ ในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิตในวัยเยาว์ ความทรงจำที่ฝังใจอยู่นั้น จึงเปรียบ เสมือนพื้นฐานโครงสร้างทางความคิด และเป็นจุดเริ่มต้นเป็นที่มาของแรงบันดาลใจที่ส่งผล มีอิทธิพลต่อความสนใจ ที่โยงโยไปถึง ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก อันก่อให้เกิด จินตนาการ การสร้างสรรค์ ผลงานจิตรกรรมในระยะแรกๆ

หลังจากที่ข้าพเจ้าจบการศึกษา ได้มีโอกาสไปใช้ชีวิตที่จังหวัดสุพรรณบุรี ที่นั่น มีฟ้า มีน้ำ มีปลา มีทุ่งหญ้า มีทุ่งดอกบัว มีธรรมชาติทั้งงดงามและอบอุ่น

วันเวลาที่ผ่านไป ประสบการณ์ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ทำให้การซึมซับ

รับรู้หรือมุมมองที่มีต่อธรรมชาติได้เปลี่ยนไปจากอดีต

“มองสังคม มองธรรมชาติ มองดูตนเอง”

มุมมองที่มีมองจากภายใน ผ่านสื่อที่เป็นธรรมชาติกับเปิดเผยและให้แง่คิด ที่สะท้อนถึงสังขธรรมในการดำรงชีวิต ที่มักย้อนกลับมาสอนถึงวิถีการดำเนินชีวิตของตน อยู่เสมอๆ การดำเนินชีวิตไปตามครรลองของธรรมชาติ ความรัก ความอบอุ่น การพึ่งพา อาศัย การต่อสู้ดิ้นรน ความไม่แน่นอน ซึ่งเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ที่ไม่มีชีวิต ใด ๆ ในโลกนี้สามารถหลีกเลี่ยงได้ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์หรือมนุษย์ ดังที่ทุกอย่างเพื่อดิ้นรน ให้ชีวิตดำรงอยู่อย่างปกติสุข ด้วยวิธีที่แตกต่างกัน ตามแต่กำลังสมองของตน ซึ่งมนุษย์ อาจใช้สมอง แต่สัตว์เป็นไปตามสภาพแวดล้อม กลับใช้สัญชาตญาณ หากแต่ทั้งสอง มิได้แตกต่างกันเลยในเจตนา

ทั้งนี้สิ่งต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ดำเนินไปเพื่อสะท้อนคำพูดที่ว่า

“โลกอนิจจัง”

พิธีกรรม เมื่อกศิรพิบูลย์

UNCERTAINTY OF LIFE

Nature is the greatest source of humans' learning. Its amaze provides unlimited knowledge to human beings. Being classified as a social animal, human being lives its life under natural laws and social rules. Throughout the history of mankind, humans have enormously learnt how to do things from Mother Nature to appropriately apply them in their livings. Since human behavior is fused from attitude, belief, value, custom and culture of each society, it is unavoidable that humans be influenced by their inherited social rules.

So was I. Although, born and raised in upcountry, I later moved to Bangkok to pursue my higher education. Having the opportunity to study Arts, I realized the changes and the relationship between rural culture and Thai living that reflected simplicity, seclusion, serenity, generosity, kindness, mutual dependence, and interrelation with nature. Thai living style that filled with souls of living and belief of the Eastern philosophy is a part of my life that I have experienced and absorbed since the childhood. The impressed memory from that time was the foundation of ideas and the origin of inspiration that influenced my interest, thought, emotion, and feeling to create imagination in my early painting works.

After graduation, I had a chance to work in Supanburi province where there was beautiful and warm nature; such as, clear blue sky, lively river, abundant fish, green rice field, and colorful lotus field.

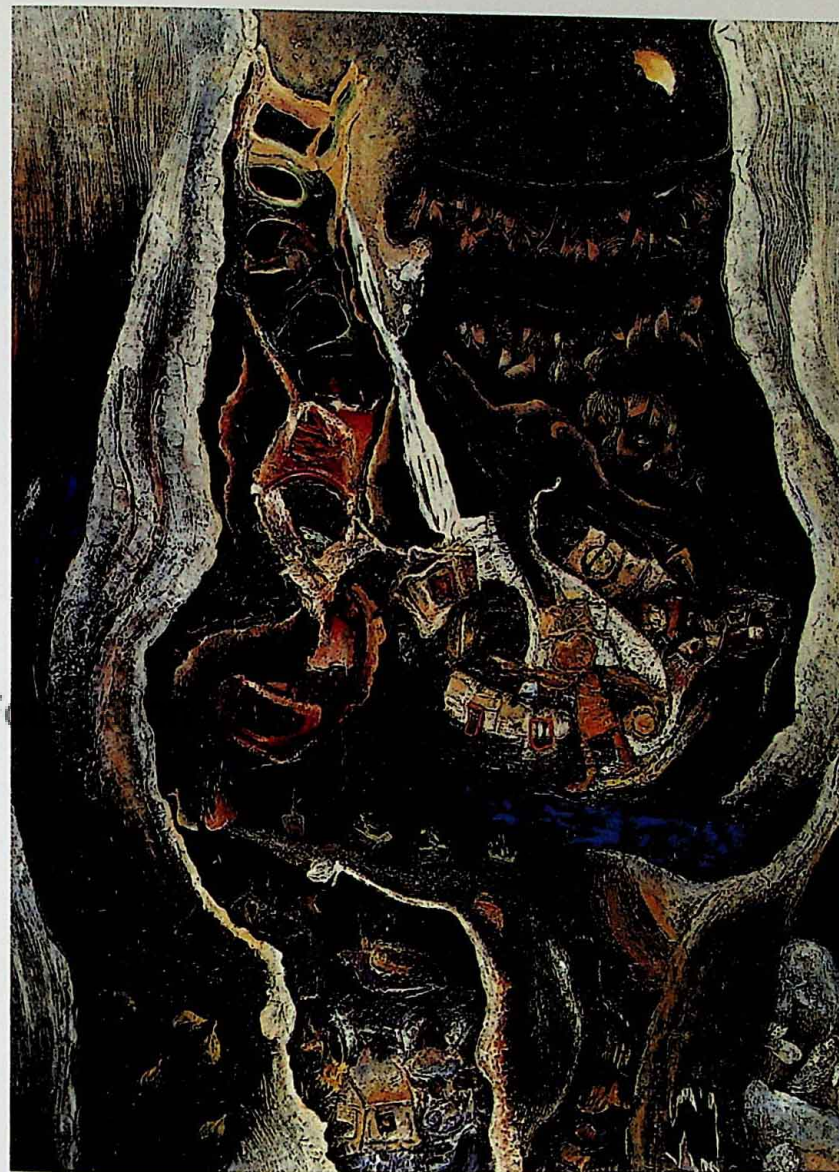
As time goes by, various experiences passed through my life and changed my perception toward nature from the past.

“ Look at Society ..., Look at Nature..., and Look at Yourself...”

Looking from inside out, through the media of nature, you will discover the truth of life that often recurs to teach us about our livings. Living with love, warmth, mutual dependence, struggling, and uncertainty follows the unavoidable rules of nature. Both animals and humans do everything for survival to live their happy lives in different ways according to their intelligence. Humans may use their brains while animals use their instincts. However, both of them are not different in their intentions.

All of the above mentioned reflects the **“Uncertainty of Life”**.

Patcharin Pueksiripiboon

ความทรงจำของฉัน # 1 , 2536.

My Remember # 1 , 1993.

Mixed Technique , 200 x 154 cm.

Silpa Bhirasri Silver Medal Award

The 10th Exhibition of Contemporary Art by Young Artists.

วิถี

The Way of Life , 1994.

Mixed Technique , 160 x 200 cm.

Silpa Bhirasri Silver Medal Award

The 11st Exhibition of Contemporary Art by Young Artists.

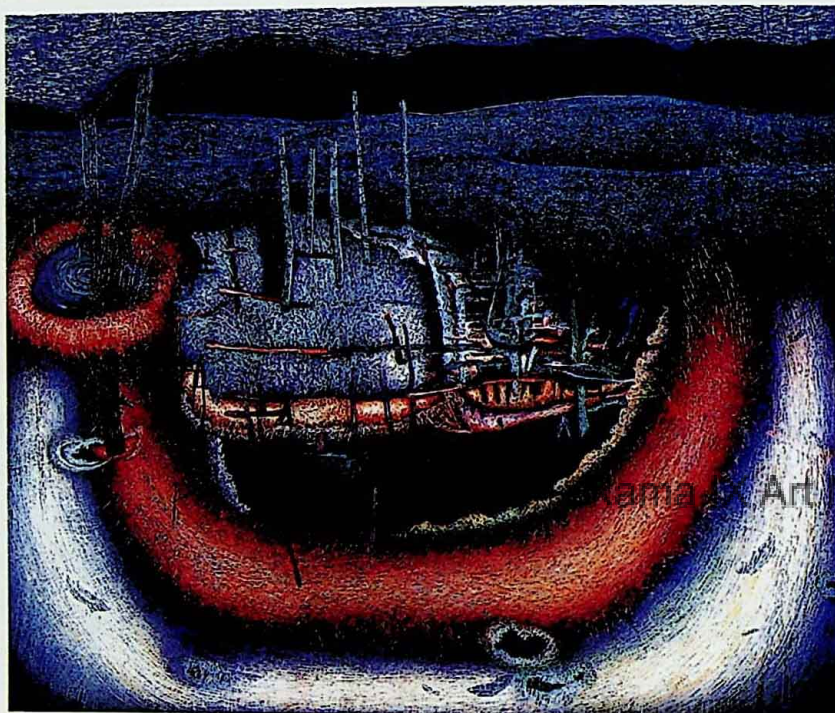
วิมานลอย

Castle in the Air

Oil on Canvas , 140 x 180 cm.

Silpa Bhirasri Silver Medal Award

The 12nd Exhibition of Contemporary Art by Young Artists.

ชิวตัมพันธ์ 2/2540.

Relationship of Life 2/1997.

Oil on Canvas , 150 x 180 cm.

Award Winner : The 3rd Panasonic Contemporary Painting Exhibition , 1997.

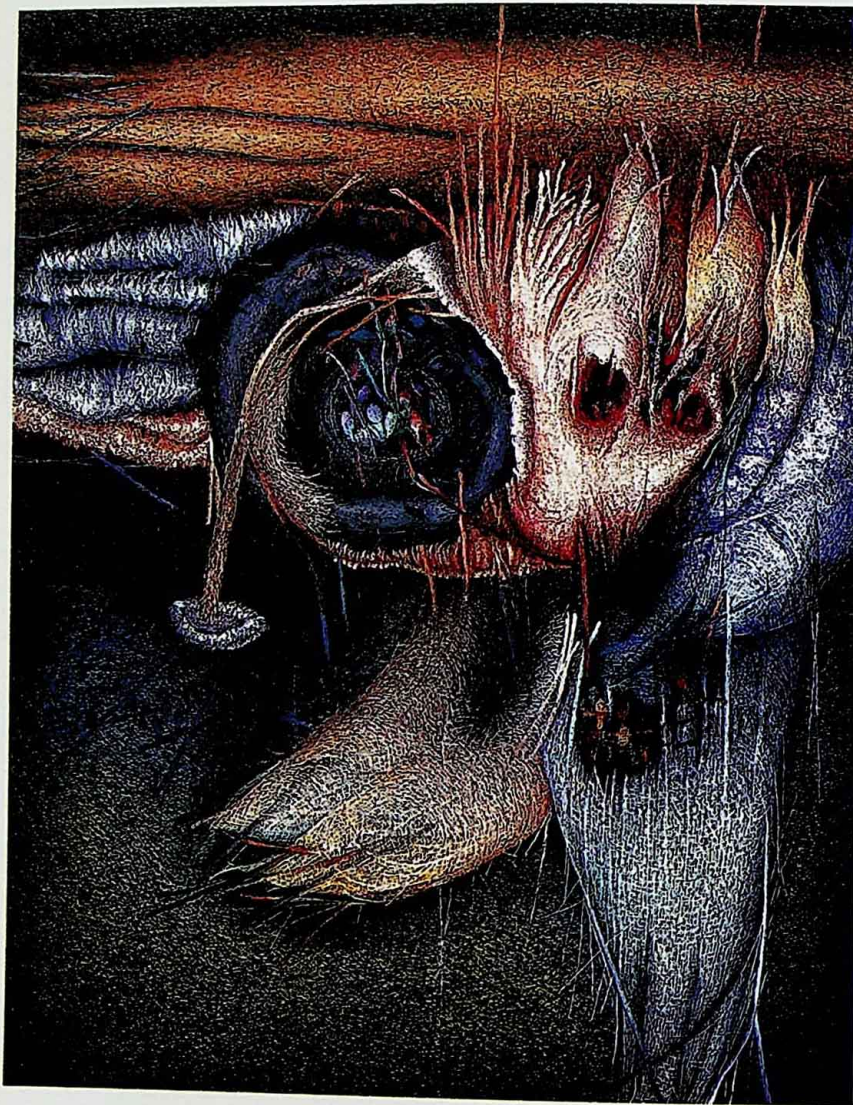

ชิวตัมพันธ์ หมายเลข 1

Relationship of Life No. 1 , 1997.

Oil on Canvas , 140 x 160 cm.

3rd Prize Contemporary : The 21st Bua Luang Exhibition of Painting , 1997.

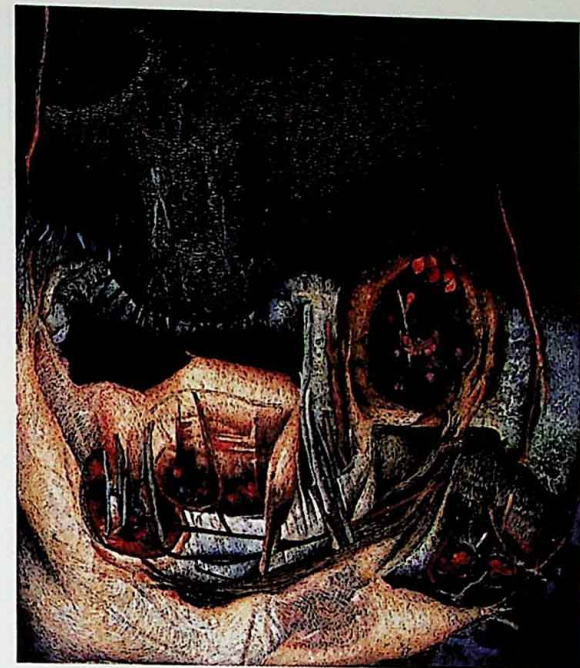
ใต้คู้งน้ำ # 1

Under the Bend of Water # 1

Oil on Canvas , 190 x 140 cm.

2nd Prize : 9th Toshiba "Brings Good Thing to Life" Art Competition , 1997.

Museum Foundation

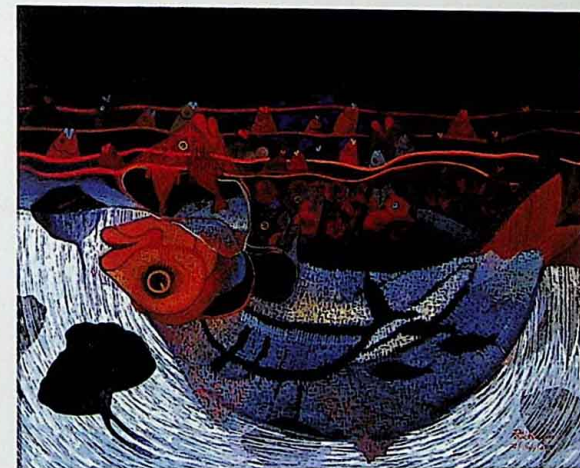
ชีวิตสัมพันธ์ หมายเลข 3

Relationship of Life No.3 , 1997.

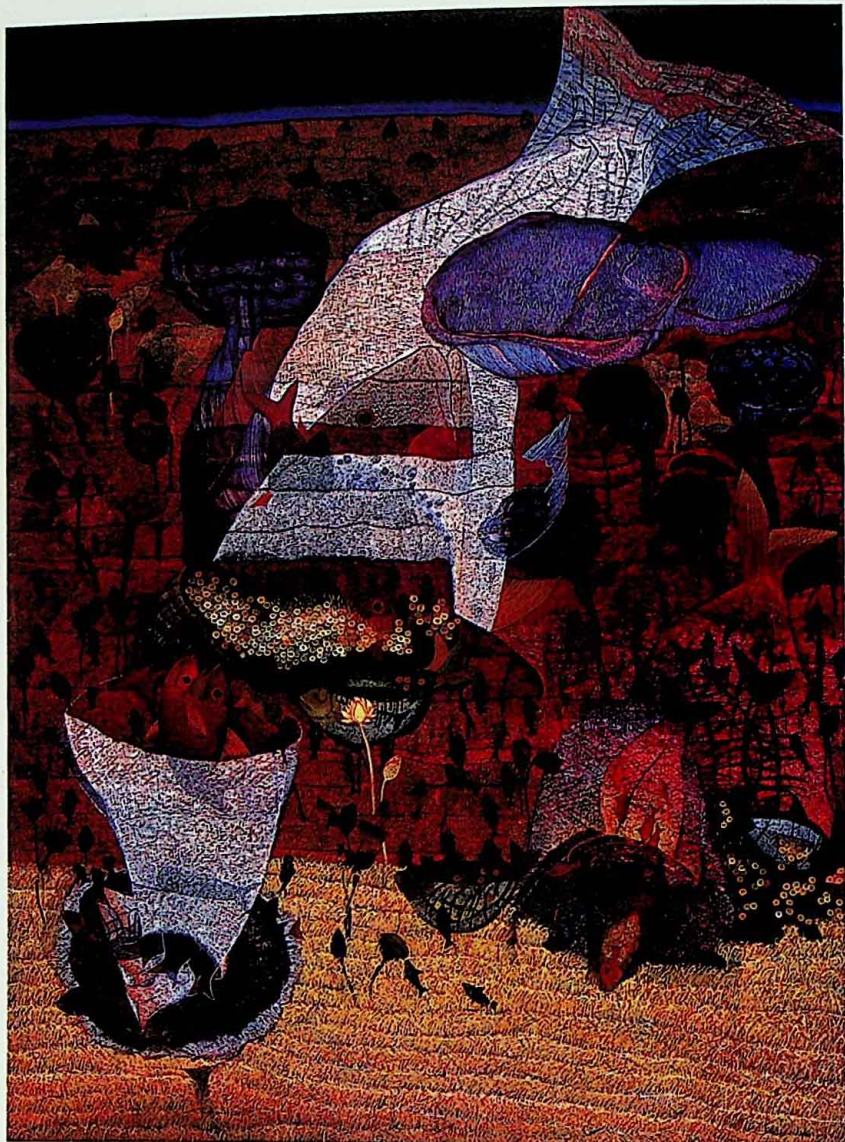
Oil on Canvas , 160 x 140 cm.

อบอุ่น

Warmly , 2000.

Acrylic on Canvas , 40 x 50 cm.

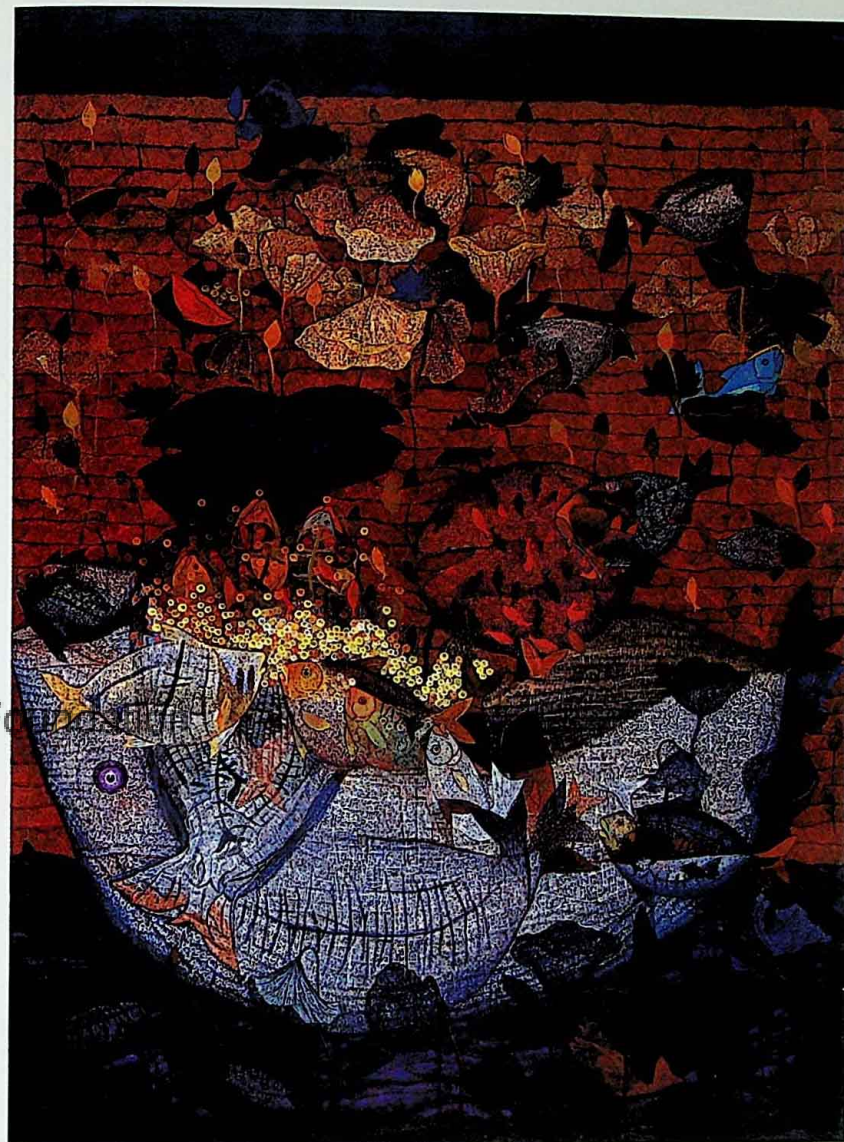

/ เขียนว่ายนในวังวน

The Swimming in Whirlpool , 2002.

Acrylic on Canvas , 200 x 150 cm.

Award Winner : The 4th Panasonic Contemporary Painting Exhibition 2002.

จังหวะ ทำนองชีวิต

Rythm , Melody of Life , 2002.

Acrylic on Canvas , 200 x 150 cm.